

COSES D'EL GREC.

Si Rita Barberà fóra l'alcaldeessa de Barcelona, el festival d'*El Grec* no seria més que una juxtaposició de representacions per tal de dotar de sentit a un local pseudoclàssic com és el Teatre Grec de Montjuïc. Per sort per als barcelonins, però, no són les dretes les que manen a la capital catalana, i això ha permès que aquest festival d'estiu haja pres una orientació molt diferent a la que, per exemple, té el nostre *Sagunt a escena*. Una orientació, per cert, que sap combinar la iniciativa pública (la secció oficial per entendre'ns) amb una intel·ligent política de coproduccions amb la majoria de les sales teatrals (les alternatives incloses) de Barcelona. Els resultats són espectaculars: desenes d'espectacles de teatre, música i dansa que s'escampen arreu la ciutat (i que comencen fins i tot a *envair* les localitats veïnes). No es tracta, doncs, sols de programar sinó també de produir. De ser *Festival* en el ple sentit del terme.

No creiem, tanmateix, que això ha estat possible perquè els barcelonins són d'altra pasta que els valencians: si ens fixem en els índex d'ocupació, trobarem que allò que realment ompli són les representacions més convencionals, i que continua essent el Teatre Grec el més afavorit pel públic. El que ens diferencia, aleshores, és el disseny mateix del festival; millor dir: el concepte de política teatral que hi subjau. Un concepte que, amb totes les seues imperfeccions, hauria de ser –del País Valencià estant– motiu de pregones reflexions. I una cosa més abans de deixar, per aquesta setmana el tema: és clar que darrere d'aquesta proposta hi ha un bon grapat de milions... Massa milions per a València, potser? Depén: quants milions ens està costant el Tercer Mil·lenni? I quants ens costaran els fastos puccinians? I això que no vull parlar de rendibilitat cultural i social perquè aleshores la balança s'inclinaria, encara més, a favor dels nostres veïns del nord.

MÉS SOBRE *EL GREC*

Entre els espectacles més interessants oferits per aquest festival voldria destacar tres exemples, ja que, com deia la setmana anterior, no tot és muntar Shakespeares ni dur grups de molta anomenada (el *Piccolo Teatro* de Milà aquest any, per exemple). El primer, *Rèquiem* d'Antonio Tabucchi, un espectacle senzill, però que té l'interès afegit de combinar la fonètica d'un actor malloquí (Pep Tosar) amb la catalana oriental de la resta de la companyia. Amb el pretext de ser un italià que parla portuguès, Tosar ens obliga a replantejar-nos quin hauria de ser l'estàndard lingüístic d'uns espectacles que recolliren actors de diversos indrets de la nostra àrea lingüística. Cal la uniformització? Millor dit: cal una uniformització que vaja més enllà del lèxic i d'uns trets sintàctics bàsics?

Segona proposta: *Turning point*, a mig camí entre l'òpera i el musical, destarifo divertidíssim que pot servir perfectament de vacuna davant l'allau operística que ens amenaça als valencians (s'acosta el molt convencional any Puccini, ja sabeu).

I una perla: *El suïcida* del soviètic Nikolai Erdman, farsa que al seu temps (1928) va ser víctima de la censura stalinista. Interessant obra, no sols pel text sinó també per la direcció (Magda Puyo), l'escenografia (Ramon Simó) i el vestuari (Antoni Belart). I és que entre tots, i gràcies per descomptat a uns actors esplèndids, ens donen una lliçó d'història del teatre en permetre'ns que ens fem una idea ben clara de com s'han de representar aquesta mena d'obres. Altra cosa, també ho deia jo la setmana passada, és que malgrat tot, el públic continue preferint veure *El Brujo*...

Això és tot? Doncs clar que no: són molts els espectacles programats al llarg de mes i mig. Només he pretés, doncs, posar-hi alguns exemples del que comentava la setmana

anterior: que amb diners públic és possible de fer coses dignes, malgrat el que està passant al País Valencià.